

se surmani wässiinud pimme: „Mis pitt ja waewaline on se te, kui wägga wallutawad mo werrised jallad. Oh armas Jummal, küll on raske kinsatus, agga anna andeks, ma ei tahha mitte nurriseda, agga ma ollen wässiinud. Armisa jannadega püdis wägga tiittar sedda waest pimmedat trööstida, ja andis temma läele suud.

„Oh laps, sa nuttab, ma tunnen so silmawet omma läe peal, oh et ma neid armsaid silmitesti weel woitsin nähha! agga iggawene õ on minno ümber. Se tigge usfowaenlane panui mind ellusa hingega surma warjo alla. Oh, mis halle, et ma seddagi ei näe, ei siindki mitte.“

„Siiski, armas emma, et sa mind küll ei näe, ollen ma ommetegi sinno jures, ja ka siin wööril maal ei olle Jummal meid mitte mahhajatnud. Eks olle temma wööraste usfowendade süddamed lahti teinud, meie peale hallastama, ja pikka waewalisse tee peal meid juhhatanud, iggapäaw meile leiba rohkeste ja õmaea annud. Ka siin ei jätta ta meid mitte mahha.“

„Jah sul on õigus, laps,“ ütles pimme, panni käed risti, jäi seisma ja pallus: „Anna andeks minno süüd.“

„Ja Jummal olli ka jubba nende eest murretsenud. Sinna wärrawa liggidal olli üks tenna suur rohhoaed. Teie teate sedda, lapsed, se on meie rohhoaed. Märi äres seisjis üks noor mees, kelle pärralt aed olli, ja watas hallastusega tulliata peale. Kui

nimmad liggi tullid, teggi temma wärrawa lahti ja pallus neid sõbralikult sisse astuda.

„Teie ollete jo üsna wässiinud, armas emmale,“ ütles temma pimmeda wasto, ma pallun, istuge see, siin on tool.“

„Jah armas wööras isand, minna ollen wägga wässiinud. Agga jätke mind üks silmapilk, et ma armonnan omma taewase Issa läest: kui temma mind toiete peaks omma jure kutsuma, sest minna ollen surmani wässiinud, ja omma wallo sees ollen minna temma wasto nurrisenud.“ Temma panni omma käed risti ja pallus kawa ja ärdaste. Ja ifka enam lahtusid tüddimus ja murre ja kurwastus temma näost. Ja üks õnnis rahho ja rõõm ja kannatus langesid kui taewalikko paistusega nähtawalt temma peale.

Sannalausumata, ja nisomma ristipandud kättega seisid teised mõllemad seal.

„Amen,“ hüdis siis se pimme, „Amen! — Agga nüüd iggatses ka se muldne ihho üht toetust, armas wööras isand, üks jook külma wet! kas teie ollete ni hea!“

Sellanimmal silmapilgul tulli kärner ja tõi wet, leiba ja jodawat wiina. Kui pimme sedda süddame kinnitust sai wötnud, wiis noormees tedda tütre abbiga rohhoaea-maeasse pingi peale puhlama ja läts isse linna omma wannemate jure, — temma olli ühhe rikka rae ja kaubaherra, Smalkalden nimmi, ainus poeg. — Kui wannemad poja kõnned